Ч. 137 Пятниця 20 червня (2 липня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Палати національні.

(Дальше).

Рівноправність краєвих язиків не відносить ся зовсім до внутрішного язика службового у властий, а одностайність тих же не шкодить її під ніяким взглядом. Закон не на то, щоби служив пустим забаганкам національним; тут рішає лиш сама доказана дійстна потреба. Коли би хотіло ся розширити рівноправність також і на внутрішну службу, то значило би то творити вежу вавилоньску, і длятого понятно, що розпорядженя язикові видані для Чех і Моравии, котрими зроблено пролом в одностайности язика у внутрішній службі тамошних властий, викликали так сильний опір.

Правда, що розпорядженєм язиковим з 1869 р. для Галичини у внутрішній службі тамошних властий — а то не наслідком якоїсь дійстної потреби, лиш задля концесиї для польскої народности — усунено німецкий язик, але на его місце заведено лиш одностайний язик, іменно польский. Отже ніхто не міг би Полякам брати за зле, коли би они якесь розпорядженє, котре би на основі законної рівноправности польского і руского язика краєвого для внутрішної служби властий в рускій части краю, приписувало руский язик — не приняли спокійно і з тої причини жадали усуненя такого розпорядженя, бо при управильненій адміністрациї многоязичність у внутрішній службі єсть неможлива. На жаль они при послідних розправах в Раді державній з тим становищем не числили ся, і здаєсь не ставили собі перед очи, що під міністерством прихильним для Чехів були би они свого розпорядженя язикового ніколи не осягнули, що длятого було би відповіднійшим, супротив борби о одностайність внутрішного язика урядового в Чехах і на Мораві задержати бодай прихильну неутральність.

Постанові третого уступу XIX арт. закона основного від того часу вдоволено вже під многими взглядами в міру фінансових средств держави.

Отже мимо того, що хоч в дусї того закона взагалі єсть вже в дійстности рівноправність народів і язиків краєвих, викликує ся все ще по части з браку доброго розуміня, а найбільше в тій цїли — для осягненя своїх окремих інтересів — в нашім житю державнім заєдно запутанину і занепокоєнє, і тим способом надуживає ся того закона, а тому надужитю можна зробити конець лиш скорим виданєм закона о виконуваню згаданих постанов тогож артикулу основних законів державних. Тим артикулом іменно вводить ся нарід яко новий предмет правний в державі і надає ся єму окремі права. Упоминати ся о то право може лиш дотичний нарід, а то розуміє ся, може стати ся лиш через льояльну репрезентацию, котрої вибір і орґанізация мусять насамперед бути законно унормовані. Так само, як и. пр. законний принцип о автономії громадскій можна було ввести у виконанє лиш окремим законом, треба також і законний принцип рівноправности народів і язиків краєвих одержати через закон о его виконуваню яко закон о народностях, що дало би народам насамперед формальну можність упоминати ся своїх прав і унормувало би льояльну репрезентацию.

Чеські посли до Ради державної, з котрими уложено розпорядженя язикові для Чех і Моравии, не мають леґітимациї до заступництва ческого народу, бо **Рада державна не єсть покликана до заступництва народів, лиш до спільного заступництва країв**, а посли не вибирають ся з народів, лиш з країв без взгляду на народність та й не виключно лиш людьми із свого народу; отже они заступають край, котрий їх вислав, а не нарід яко такий. До того приходить ще й то, що приналежність до якогось народу взагалі ще не єсть точно означена. Кождий може на то, що єсть Австрийцем, предложити важний доказ сьвідоцтвом своєї приналежности, але доси нема доказу на то, що хтось належить до якогось народу. Коли же веде ся переговори не з репрезентантами, вибраними умисно на то ческим народом, але з ґрупою послів до Ради державної о якійсь акциї державній на основі наведеного артикулу закона, то можна насамперед виставити ся на прикре розчарованє, що инша ґрупа таких послів заперечить заступництво першим, і сама буде робити собі претенсию до того, хоч би знов трета якась ґрупа мала так само і з нею зробити. Подивіть ся на Старо- Молодо- і наймолодших Чехів.

З другої же сторони, при теперішнім покрученім пониманю духа і цїли згаданого артикулу основних законів, запутанина стає щораз більша, причім національні партиї відсувають заєдно на бік основні понятя о державі

Морский пес.

(Оповіданє Густава Віда).

Було то того лїта, коли я мешкав над Каттеґатом на милю далеко від Ебельтофт.

Я як-раз відчинив був вікно і стояв там в сорочцї та витягав ся, вдихаючи в себе з приятностию сьвіжий поранний воздух, що ніс ся з моря понад вузке побереже. Я спав знаменито від дванайцятої до пів до девятої і менї снило ся приятно. А тепер сьвітило сонце та поблискувало по водї; а на филях були маленькі білі гребені і великі, білі меви у воздусї.

Все було таке сьвіже і красне та замальоване, а я знову зївнув і витягнув ся та рад був з того, що такий красний день.

Аж ось нараз побіг поза угол моєї хати якийсь чоловік без сурдута, простоволосий і в панчохах. Біг так борзо, як лиш міг, почерез леваду до двора, де я ходив на обід, бо я, бачите, ночував і працював в самотнім двірку, де ніхто не мешкав, а котрий стояв може на яких пять, десять кроків від води.

Я знав добре того чоловіка, він називав ся Крестен і був провідирем робітників у вапнярцї по тамтім боцї.

Коли так виджу, як він біжить попри мене, думаю собі: Нинї красна погода, сонце сьвітить, птички сьпівають, трава росте, небо синїєсь, ти встав в як найлїпшім гуморі, отто була би як-раз найдогіднїйша пора, щоби якийсь вапнистий горб завалив ся і засипав гірко працюючих батьків родини!

Отже я став чим скорше натягати на себе одїж, вибіг з хати, та побіг в долину до двора за Крестеном.

Коли я увійшов на подвірє, він вертаючи перебіг знов попри мене і мало що не перевернув мене на порозї.

— Що такого стало ся?

— Морский пес — сказав він цїлий червоний на лици і спочений.

— Що? — повторив я.

Але він вже вибіг з двора та пігнав ся в своїх панчохах дорогою в долину, мов би то розходило ся о чиєсь жите.

В конторі сидів мій господар, властитель реальности коло бюрка і кінчив свої вапнянні рахунки, бо то була субота.

— Що такого стало ся? — чого Крестен так пігнав?

— То морский пес.

— Морский пес?... Може его вкусив?

— Вкусив? — Хиба Ви не знаєте, що то морский пес?

— Як же-ж не знаю? Бог сьвідком, що знаю — сказав я — я був домашним учителем для історії натуральної.

— Там до чорта, а чому-ж питаєте, чи він его не вкусив?

— Та я й сам того не знаю; на сьвітї буває прецї тілько всілякого дива... отже яке-ж єму дїло з тим псом морским?

— Яке дїло? Очевидно хотів его застрілити.

— Застрілити его?

— Та-ж кажу, що застрілити рушницею!

— Ну, та бо скажіть вже раз таки по правдї — просив я — що то такого стало ся з тим морским псом?

— Лежить — он там — у водї — коло вапнярки — а тепер — Крестен — хоче — его стріляти — клав менї властитель реальности добре на розум і при кождім слові бив ся долонею по нозї.

— Та бо він не має рушницї.

— Нї — він — не має — рушницї! — говорив мій господар дальше так само сердито — отже — прибіг — сюди — щоби — єї — собі — позичити — а — у — мене — нема — набоїв.

— Ну — кажу я — то — і — не — застрілить — его.

— А я присяг би на то, чоловіче, що застрілить!

— Таже прецї не має рушницї — кажу єму і трохи вже не плачу.

— Чоловіче — відозвав ся властитель реальности і з сожалїнем поклав менї свою руку на плече — прецї на сьвітї ще більше рушниць не лиш моя одна, може не так?

— Отже так, а тепер побіг він за нею на лїсничівку.

— На лїсничівку? таже туди треба іти чверть години.

— То правда! Але він таки туди пішов.

— А пес же морский буде чекати на него?

— Де-ж він, кажете, лежить? — спитав я цїкаво.

— Господи сьвятий — відозвав ся на то

і краю а при кождій нагоді люблять лиш висувати наперед безвзглядно свої односторонні інтереси; при тім затрачуєсь дальше справедливе понятє о державно горожаньских обовязках, бо кожда национальна партия инакше їх поясняє, а до обовязку супротив держави лиш тогди хоче признавати ся, коли перед тим єї підрядні окремі інтереси будуть вповні і вдоволяючо залагоджені. Запутанина ще тим збільшає ся, коли видумають якісь нові поклики, як н. пр. о рівній вартости краєвих язиків, підчас коли закон говорить лиш о їх рівнім праві. Законодатель не бере ся судити о вартости язика, бо міродайне осудженє вартости якогось язика належить перед зовсім инший суд, независимий від законів і розпоряджень. Горожани в державі суть также перед законами рівні, але тим ще далеко не суть особисто рівної вартости. Але найгіршим наслїдком лишає ся то, що коли ще перед недавним часом патріотичне чувство у Німців о стілько було чисте, що було вільне від окремих национальних забаганок, тепер ще до тих многих трудностий, на які слабує наша держава, прибула ще одна, котра може тим більше стати ся злощасною, що не єсть, як другі, більше льокальна, але о много ширша, і майже в кождім краю потягне наслїдки за собою.

Виходу з того розладу, який настав внаслїдок запутанини понять, треваючих від многих лїт, можна шукати лиш в законі і лиш там єго знайде ся.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 1-го липня 1897.

— **Є. Вел. Цїсар** жертвував на потерпівших від повени на Буковині 5000 зр.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евст. Сангушко повернув передвчера рано з Коломиї до Львова.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені виїхав вчера до Відня.

— **Є. Ем. кардинал-митрополит** Сильвестер Сембратович перебуде в Підлютім до дня 18-го серпня с. р.

— **Стация телеграфічна в Устєриках** замкнена тимчасом з причини повений.

— **Приготовленя до архіепархіяльного синоду,** о котрім ми недавно згадували, описує обширно „Душпастир“ в своїм послїднім числї. Именно описаний там з'їзд 49 членів духовеньства, що відбув ся тими днями у Львові, а мав заняти ся приготовленями до архіепархіяльного синоду, на котрім мають бути оповіщені потверджені в Римі рішеня провінционального синоду з р. 1891. То має стати ся в сьвято Воздвиженія Ч. Хреста. По відкритю з'їзду кардиналом-митрополитом і зложеню присутними присяги, що задержать в тайнї хід нарад, вибрано синодальних урядників. По тім перечитано предложеня, які мають поставити ся синодови, але зміст їх рішено задержати в тайнї. З'їзд рішив відтак займити ся торжественним обходом 50-лїтного ювілею панованя Є. В. Цїсаря і вибрав тїснїйший комітет для того торжества з 13 осіб, поручаючи єму доповнити ся членами з поміж сьвітскої рускої інтелїґенциї. Також постановлено обходити ювілей знесеня панщини.

— **Похорон жертв зелїзничої катастрофи під Коломиєю,** почтових урядників Рудницкого і Влошиньского, та почтового возьного Дякова, відбув ся вчера з зелїзничого двірця у Львові, куди перевезено тїла погибших на Личаківске кладовище. Похорон вели сьвященики всїх трех кат. обрядів, а співали хори питомців греко-кат. семинариї, і сполучений хор „Лютнї“, „Еха“, „Бояна“, „Зелїзничої читальнї“ і „Почтового клюбу“. Народу зібрало ся на похорон кілька тисячів. Похід тревав від пятої години по полудни аж майже до год. 8-ої. Мимо великого здвигу народу панував цїлий час взірцевий лад.

— **О розбійниче убийство** відбула ся дня 28-го червня карна розправа перед судом присяжних у Львові против 17-лїтного паробка Гарасима Гладюка з Хоронова. Гладюк був обжалований, що замордував селянина Івана Сетюняка з Бутин. По переслуханю сьвідків, зізнанях лїкарів і промовах прокуратора та оборонця, орекли присяжні вину Гладюка, а трибунал засудив єго на 10 лїт тяжкої вязниці.

— **Грім в войсковім таборі.** Минувшої суботи вправляв ся львівский 19-ний полк оборони краєвої на Замарстинівских болонях в стріляню до цїли острими набоями. По вправах полк відпочивав, коли нараз зірвала ся сильна буря з дощем і громами. Коло шайби стояв сигнальний стовп, коло котрого робила службу одна компанїя войска під проводом капітана Мешковского. В той стовп ударив грім, розбив єго на кусні і поразив капітана, на щастє не небезпечно. Але більшим щастєм було то, що грім не ударив в шатро, що недалеко стояло і під котрим в часї бурі укрили ся всї офіцири полку.

— **З рук до рук.** Як лихварі подають собі темного мужика з рук до рук, щоби виссати з него послїдну каплю крови, показує такий випадок. Один господар коло Перемишля позичив у Маєра Шторха, купця в Перемишли 50 зр., щоби докупити коня, але дістав від него тілько 38 зр. готівкою, бо Шторх відтрутив собі проценту за пів року з гори 12 зр. а то: 7 зр. проценту а 5 зр за „вигоду“, що позичив. По пів року не міг довжник заплатити всего довгу, бо мусів заспокоїти ще давнїйшого вірителя Лейбу Зоненштраля, властителя фільварку в своїм селї, котрому винен був 40 зр. Услужний Шторх позичив господареви других 50 зр. і казав написати собі один вексель на 100 зр., платний за пів року. Але довжникови знов не виплатив цїлих 50 зр. тілько відтрутив собі 14 зр. проценту за пів року з гори, 10 зр. за „вигоду“ і виплатив готівкою тілько 26 зр. Надто дістав від довжника 5 циґар за 40 кр. гуску за 1 зр. 20 кр. і курку за 80 кр. — все те за „вигоду“. Минув пів рік і обдурений господар знов не мав чим заплатити лихварского довгу. Шторх зробив єму знов „вигоду“. Ото порадив взяти позичку у Зоненштраля на 200 зр. У нотаря підписали скрипт довжний а в дома Зоненштраль відтягнув собі на заспокоєнє части свого довгу 23 зр. а Шторх взяв 100 зр. яко заплату довгу, 20 зр. на процент за рік (на котрий вже стягнув раз з гори 26 зр.), 20 зр. „за вигоду“, 10 зр. за кошти подорожи і 10 зр. за кошти скрипту, та ще казав заплатити блянкет векcльовий за 20 кр. і почастунок за 28 кр. — і з 200 зр. виплатили темному селянинови 6 зр. 52 кр. готівкою. Отже за рік за взятих разом 70 зр. 52 кр. зробив ся селянин винен 200 зр. і був ще вдячний лихвареви за „вигоду“. Зоненштраль заінтабулював ся на посілість селянина, та перепровадив екзекуцию і ліцитацию. Господарство зліцитували за 656 зр. а єго набув той самий купець Маєр Шторх з Перемишля. Селянин пішов з торбами разом з жінкою і чотирома дїтьми, а лихвар тепер має де вислати свою жінку і бахурів „на сьвіже повітрє“. В тїй справі веде ся тепер слїдство.

— **Хуляльонґкорн,** король сиямский, бавив ся добре у Відни. По галевім обіді у Цїсаря був в опері на балетї і придивляв ся хореографічним

властитель реальности і зложив руки як до молитви — хиба-ж зачинати Вам тепер знову з кінця?

— Нї — кажу — не треба, вже знаю. Тепер вже піду.

І я вийшов.

— А кави насамперед не напєте ся? — крикнув він ще за мною.

— Нї — відповів я — нема часу на то.

Я побіг через леваду назад до мого двірка і взяв там револьвер та й парасолю, щоби мати преці якусь зброю при собі, а відтак пустив ся понад беріг до вапнярки.

Там на долинї не було видко анї живої душі. Лопати, чакани та підойми лежали порозкидані. Тут стояла одна пара деревляних черевиків, там друга. Все виглядало так, як би всїх робітників взяв ся невисказаний страх і они повтїкали. Лиш горб стояв, в цїлій своїй імпонуючій високости сто двайцять і пят стіп, з покладами кварцу, глини і вапняка на переміну. А він виглядав досить кріпко, щоби міг устояти ся аж до кінца сьвіта та ще й кілька сот лїт по тім.

Але з морского пса не було й слїду видко.

Я обернув ся і глянув на море: саме коло побережа було оно темно-брунатна, трохи дальше зелене, відтак знову брунатне, а зовсїм далеко від берега сине. Там плило кілька кораблїв, близше берега стояло кілька рибацких лодий і запускали сїти у воду.

Але й на водї не було видко морского пса.

Я сховав револьвер в кишеню, а парасолю взяв під паху і подумав собі, як то зле стало ся, що я в дворі не випив кави.

Але я все-таки пішов дальше вздовж побережа від нової вапнярки до старої. По дорозї наткнув ся я знову на пару деревляних черевиків, а може на двайцять або трийцять кроків від них лежала пара сїрих вовняних штанів з білою лямівкою; отже то сюди ішло войско! — подумав я собі і знову набрав духа; я вийняв револьвер з кишенї, отворив парасолю та ішов дальше.

Та як-раз, коли я виставив голову понад якийсь вал чи греблю, зроблену з каміня і кремінчаків з вапнярки, побачив я морского пса. Він лежав тут і вигрівав ся до сонця на якійсь каміннїй плитї, може на пятьдесять лїктів від берега. Коли мене зачув, обернув голову і засьвітив зухвало очами.

Я наставив револьвер до зьвіра і блиснув нікльовою покривою в сонци та сказав:

— Видиш то, старий грішнику?

Але зьвір відвернув голову глумливо, витягнув ся вигідно і зївнув. А відтак лежав знову тихенько і рад був з того, що вода єго полоскала.

Мене то гнївало. Бо й бесїди не було, щоби я єго так здалека міг застрілити моїм револьвером.

Я став розглядати ся, чи не побачу де якого відважного чоловіка, котрого би я намовив, щоби взяв мене на каркоші та поніс у воду, аби я там міг стрілити. Але нїгде не було видко анї одної живої душі.

Пес морский лежав собі і очевидно сьміяв ся з мене, а я таки виразно видів, як то єго знаменито забавляє. Качав своєю як ковбан головою то в один бік то в другий, загнув задні лаби і малий короткий хвіст на плечі, зївнув, форкнув, і з вдоволенєм пустив воздух ноздрями. Раз менї здавало ся, як би він плюнув на мене.

Мене то страшенно гнївало, що мушу тут так спокійно стояти і терпіти єго нечемність та вже й думав об тім, як би то розібрати ся і полїзти у воду та покарати єго за то. Аж ось нараз чую, як онтам з горба котить ся камінє. І заким я ще встиг обернути ся, аж то хтось стрілив.... раз, другий, третий, четвертий — кільканайцять разів, а рівночасно на побережу зароїло ся від людий. По переду всїх біг Крестен, все ще в панчохах і простоволосий; а за ним бігцем другі робітники з вапнярки і всї узброєні люди з лїсничівки.

Пес морский щез десь з камінної плити; але видко єго у водї, як він там лежить і ве ся.

— У воду за ним! — У воду! — кричать всї враз.

— Вже порнає! — Аби мене так чорт вхопив! — крикнув один. — Крестене, Крестене! Борше! Борше!

А Крестен не питаючи богато, дає рушницю котромусь, що стояв коло него і кидає ся таки в штанах, сорочцї, камизельцї, панчохах і у всїм в море.

— Трохи на право! — кричить один.

— Трохи на ліво! — кричить другий.

А Крестен стоїть і танцює нїби польки — іде по каміню у водї по самі груди.

— Він тут! — дає він наконець знати. — Лежить на днї!

— Іди під воду, Крестене!

— Ба, але бо....

Не питай нїчого! Борше, під воду! Напєш ся трохи води, тілько й всего!

І Крестен пішов під воду.

Незадовго по тім виринув знову.

— Ще жиє — дає він знати — хоче кусати.

А вода лле ся цюрком тому чоловікови по лици.

— Мусиш ще раз іти під воду! — кричать до него. — Ще раз, Крестень, любчику! Чей же риби не пустимо.

Крестен пішов ще раз під воду. Вода лиш закрутила ся в тім місци де він порнув. Але за кілька хвиль опісля виринув знову та сим разом вже з морским псом. Держить єго тріумфуючо за задні лаби, а він крутить ся і ве ся; хотів би вирвати ся.

викрутасам балеринок віденьских з великою цікавостию. Одно лише его не бавило, а то танець сиямский і музика до того танцю. Він і принци его сиділи бездушно. Видко, що сей уступ балету не був па сиямский лад з'орудуваний. Король оглядав відтак на другий день історичний і мінеральний музеї. Тут зацікавили его именно збори самоцьвітів і благородних металїв. Практичний змисл. Потім повезено его до Шенбруну, де аж два рази оглядав менажерию і взяв участь в пірутшаді, т. е. в проїздці цілих рядів пишних колясок по цілім парку; відтак поїхав з Цїсарем до Каленберґ, пообідав там і розглянув з вежички Стефанії околицю Відня. Цїсареви подарив Хуляльонґкорн шаблю в золотій похві, а ґр. Ґолуховского, Кільмансеґа, ґр. Баденього і других достойників двору наділив ордерами білого слоня. В суботу поїхав король до Пешту.

— **Про памятну страшну бурю в Коломиї**, котрої наслідком була звістна зелїзнича катастрофа, пишуть до „Дїла": В суботу 26 червня, було дуже горячо. Від часу до часу громадили ся від заходу хмари, греміло навіть, але дощу не було. Барометр стояв рано на $740^1/_2$ мм., відтак став скоро опадати аж до 738 мм. По полудни около 7 години висунула ся від заходу чорна груба хмара, а з безнастанних блискавок і громів можна було пізнати, що зближає ся борзо. Около 8 години мали ми сильну бурю, відтак дощ без граду лив мов з коновки, а блискавки і громи падали раз-пораз, аж земля дрожала. По 9 годині дощ трохи перестав, лиш блискавки і громи гуготіли страшно, бо перша хмара ще не цїлком уступила, а друга знов від заходу надтягала. Коло $9^3/_4$ мали ми другу зливу з громами і блискавками без бурі, відтак коло 12 третю, а коло $1^1/_2$ по півночи послїдну. За кождим разом дощ лив мов з ведра, а блискавки і громи падали без перестанку, мов-би зближав ся конець сьвіта... Страшно і тоскно дїяло ся в души чоловіка, коли природа виступила серед темної ночи в цїлім своїм грізнім маєстатї, в цїлій силї, величині і красї..... Темно, страшно, гук, шум дощу і води; пітьму нічну прошибає рожева, відтак ясно-зеленковата блискавка: грохіт, трескіт, дудінь страшних громів аж земля і все, що на ній, дрожить.... Додати ще червоні луни на небі від запалених громами будинків, а можна собі уявити хотяй в приближеню великий, чудесний образ страшної ночи в Коломиї і околици. З роду-віку не лучалось бачити щось так дивного, красного а страшного! Хмара запалахтотїла широким, синьо-рожевим сьвітлом, а з середної єї, мов головної точки вискакували рівночасно в різних напрямах дві, три, чотири страшні блискавки, а відтак громи. Самі-ж бо й громи були дуже вибагливі: то трескіт, мов би сотки компаній воздушних дали одну велику сальву; то напрасний стріл, сполучений з якимсь шумом і свистом воздушним так, що відбирало ся враженє, мов би воздух прошибали з шумом і свистом тяжкі, страшні ґранати, а відтак з великим лоскотом над нашими головами пукали. Бо-ж то й гаразд, не на жарти, гуляли собі у нас ті гостеньки небесні! На Баґінсберґу (передмістю коломийскім) перед 9-ою годиною убив грім корову і вепра в хліві і запалив хлїв; трохи згодом запалив стодолу і то в недалекім сусїдстві; на перемістю Кутскім оглушив жінку і попарив хлопця, падаючи в хату комином. Запалив шопу на тім самім передмістю. В Сопові (селї коло Коломиї) запалив о 9 годині хату, а відтак коло 11-ої другу. І в дальшій околици видко було луни. Цїлу ніч годі було спати.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Зміна розкладу їзди на зелїзници льокальній Львів-(Клепарів)-Янів і зміна розкладу їзди поїзду льокального ч. 2259 переходячого щоденно поміж Бруховичами а Львовом. — З днем 30 червня с. р. зносить ся дотеперішний розклад їзди на зелїзници льокальній Львів-(Клепарів)-Янів, а натомість заводить ся від 1 липня с. р. новий. Після сего нового розкладу їзди будуть переходити від 1 липня 1897 надальше в будні дни: зі Львова до Янова поїзди ч. 3251, 3253 і 3267, а з Янова до Львова поїзди ч. 3252, 3254 і 3258, в неділї і сьвята: зі Львова до Янова поїзди ч. 3251, 3253, 3255 і 3257, а з Янова до Львова ч. 3252, 3254, 3256 і 3258. Відїзд а взгл. приїзд поїздів ч. 3251, 3252, 3254, 3255, 3256, 3257 і 3258 позістає незміненим; поїзд ч. 3253 буде відїжджати зі Львова скорше а именно вже о годині 3 по полудни, а новий поїзд ч. 3267 буде відїзджати зі Львова о год. 6. мін. 24 вечером. Рівночасно змінено розклад їзди поїзду спацерового ч. 2259 переходячого щоденно поміж Львовом а Бруховичами так, що той від 1 липня с. р. буде відїзджати зі Львова о год. 3. мін. 48 по полудни.

Рух товаровий поміж Румунїєю а Австро Угорщиною і Німеччиною. — З днем 1 липня 1897 увійде в житє додаток II до тарифи часть I, роздїл Б. для висше згаданого руху товарового.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 1 липня. Президент Фор подав на радї міністрів до відомости, що в другій половині серпня виїде до Петербурга.

Прага 1 липня. Пос. Герольд виголосив в клюбі вольнодумної партиї бесїду, в котрій сказав, що ситуация політична єсть дуже трудна, відносини заострили ся, але вигляди для Чехів мимо того суть ліпші. Німцї ставлять за услівє до приступленя до угоди знесенє розпоряджень язикових. Правительство того не зробить, а коли-б і зробило, то не поліпшить ситуациї.

Будапешт 1 липня. Страшний хмаролом в арабскім комітатї затопив три села.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти") по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар" 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Дніпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темряві драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Шурат. Замітки до Черця Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Роляндя 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик. Писання 10 кр.

Надіслане.

Яко добру і певну льокацию

поручаємо:

$4^1/_2$ прц. листи гіпотечні,
4 прц. листи гіпотечні коронові,
5 прц. листи гіпот. преміовані,
4 прц. листи тов. кредит. земск.,
$4^1/_2$ прц. листи банку краєвого,
5 прц. облїґациї банку краєвого,
4 прц. позичку краєву,
4 прц. облїґациї пропінацийні,
і всїлякі ренти державні.

Папери ті продаємо і купуємо по найдокладнїйшім дневнім курсї.

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного

Контора виміни і вiддїл депозитовий перенесений до льокалю партерового в будинку банковім. 6

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

Цїла громада на березї кричить гурра, а Крестен бреде гордо до берега і кидає „рибу" перед себе на землю.

— У—ух! — каже він і віддає з себе за пів лїтри морскої води — ну, отто вам раз була история!

— Ти перемок, небоже? — питає его якась щира душа.

— Нї — каже Крестен і сьміє ся, а він сам виглядає як морский пес, так прилипло єму мокре волосє до голови, а одїж до тїла.

Стоять всї і дивлять ся на правдивого морского пса, що лежить перед ними на земли. Він завертає очима і показує зуби та нїби чекає нагоди, щоби їм втечи. Не можна нїяк пізнати, де він поцїлений. Штуркають его кольбами, оглядають і радять, чи не „змилувати би ся" над ним і не застрілити на смерть.

Аж нараз один відзиває ся:

— Але твій годинник, Крестене?

— От, чорти вже его взяли — каже Крестен, витягає годинник з кишенї в камизельцї і прикладає до уха.

— Іде — каже успокоєний і виливає воду з него.

— А гроші? — питає нараз другий робітник.

— Які гроші?

— А наша платня, що ти єї дістав нинї рано?

— Падоньку! — каже Крестен і чим скорше сягає рукою до лївої кишенї в штанах та витягає три мокрісенькі банкноти по десять корон, котрі так розмокли як бібула.

— А то ти свиньства наробив — каже другий робітник і бере осторожно банкноти межи пальцї — якого ти чорта лїз у воду, ти злодїю?

— Таже ви мене самі гнали — каже Крестен.

— Гнали! А тобі не було іти.

— Таже треба було зьвіря витягнути.

— Прокляте стерво, що нам тепер з него— сказав другий і копнув морского пса ногою, котрий все ще лежав на тім самім місци і завертав очами — з тих шмат не буде вже гроший!

— А хиба я то не говорив завсїгди — відозвав ся третий робітник, мужчина великого росту, потяжкий, з червоним сьвітячим лицем і руками як довбнями — не треба нам Крестена за проводиря, бо він нїколи на нїчо не уважає.

— Та чей не можемо — казав четвертий — викидати нашу кервавицю за его песячі штуки!

— От вам смердяче стерво — відозвав ся знов тамтой третий і сплюнув на морского пса.

Нараз схилив ся, вхопив его за задні ноги, розмахав кілька разів у воздусї і кинув ним далеко у воду.

— Нехай собі тепер Крестен іде за ним, коли має охоту — сказав він — тепер бодай не має нїчого нашого при собі, що міг би нам запропастити через свій дурний розум.

А відтак кивнув головою на своїх товаришів, щоби ішли за ним. Та й всї пішли до вапнярки, поволи й тихо та з понуреними головами. Люди з лїса постояли ще хвильку не знаючи що робити, і дивили ся за ними. Але відтак і они перевісили тихенько свої рушницї через плече та забрали ся дорогою в противну сторону.

А тепер остали ся лиш ми оба, Крестен і я, на побоєвищи. Він стояв з своїм годинником в руцї а я з моїм револьвером та парасолею.

А коли я трохи пригноблений глипнув понад море, здає ся менї, що я зовсїм виразно видів, як морский пес виставив голову в води і вишкірив до нас зуби....

2

Поручае ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.